

జనపథం - జనపదం

రెండు పడవల ప్రయాణం

- నిత్యానంద్.

ఏ వ్యక్తి అయినా ఒకేసారి రెండు పనులు మొదలుపెట్టి, ఏ ఒక్కదానిమీద సక్రమంగా పనిచెయ్యలేకపోతే, రెండు పడవల ప్రయాణం అనడం మనకు పరిచయమే! రెండు పడవలలో - ఒక పడవలో ఒక కాలు, రెండవ పడవలో రెండవకాలు పెట్టి ప్రయాణం చెయ్యడం కష్టమని మనకు తెలియనిది కాదు. ఈ మధ్యకాలంలో సక్రమమైన మార్గంలో వెళ్ళడంకంటే, దగ్గరతోవలు వెతకడం చాలా సామాన్యమైపోయింది. పరీక్షకు సంవత్సరమంతా చదివితే పొందే జ్ఞానాన్ని విస్మరించి, పరీక్షలకు ముందు రేయింబవళ్ళు చదివి మార్కులు సంపాదించడం నేటి తరానికి అలవాటైపోయింది. ధనార్జన విషయములో కూడా అక్రమంగా ఆర్జించే ప్రయత్నం చెయ్యడానికి వెనుకాడడంలేదు.

భౌషదమైనా పనిచెయ్యడానికి కొంతసమయం పడుతుంది. వరి విత్తనం నాటగానే పంట చేతికి రాదు. విత్తనం మొలకెత్తాలి. నాటు తీసి, మొక్కలు నాటాలి. నీరు పెడుతూ ఉండాలి. కలుపు మొక్కలను ఏరివేస్తూ ఉండాలి. అలా కొంత కాలము వేచి ఉంటే పైరు కోయడానికి సిద్ధమౌతుంది. పంట కోసి, దానిలో ధాన్యము వేరుచేయాలి. అలాగే మనం ఒక సాధనని అవలంబిస్తే, అది ఫలవంతం కావడానికి కొంత సమయం పడుతుంది. వెదురుబద్దను నెమ్మది నెమ్మదిగా వంచుతూ పోతే అది కావలసిన విధముగా వంగుతుంది. అదే ఒక్కసారిగా వంచడానికి ప్రయత్నిస్తే విరిగిపోతుంది.

ఓ గృహస్తు రోజూ ఇంటి పెరడులో పక్షులకొఱకు బియ్యపు గింజలను జల్లేవాడు. ఓ పిట్ట రోజూ ఇది గమనిస్తూ ఒకసారి అనుకుంది "ఈ ఇంటివానివద్ద చాలా బియ్యమున్నట్లున్నాయి. మెల్లగా ఈ యింటిలో ప్రవేశిస్తే చక్కగా కావలసినన్ని బియ్యపుగింజలను తిని హాయిగ బ్రతకవచ్చు. ఇక ఆకలి బాధ ఉండదు." ఈ ఆలోచన రావడముతోనే అది నెమ్మదిగా ఆ గృహస్తు గమనించకుండా ఆ ఇంటిలో ప్రవేశించింది. కాని, జీవితాంతం బందీ అయిపోయి, స్వేచ్ఛాస్వాతంత్యములను కోల్పోయింది. గృహస్తుకు తెలుసు ఆ పక్షులకు ఎంత ఆహారం కావాలో. దానిని బట్టి రోజూ సమయానుకూలముగా ఆహారం అందుతుంది. అలాగే మనకు ఏమీ కావాలో మనకన్నా మనను నడిపిస్తున్న అతీత శక్తికి బాగా తెలుసు. దానిని మనము గమనించకుండా ధన వ్యామోహంలో పడి, ఉన్నదానితో తృప్తి చెందక స్వేచ్ఛాస్వాతంత్యములను కోల్పోతున్నాము.

ఒక పని మొదలుపెడితే దానిని విడువకుండా విజయము సాధించే ప్రయత్నం చెయ్యాలి. మొదలుపెట్టిన పని మధ్యలో చిన్నచిన్న అవాంతరములు వచ్చాయని, దానిని మధ్యలోనే విడిచిపెట్టడం

సరియైన పద్ధతి కాదు. ఒక సాధన మొదలుపెట్టాక త్వరితముగా ఫలితమురాలేదని, సాధనా పద్ధతిని మారుస్తూపోతే చివరికి ఎందులోనూ విజయము సాధించలేము.

వెనుకటికి వెంగప్ప అనే భక్తుడు కనిపించే దైవాన్ని, కనిపించని దైవాన్ని, పటములను, విగ్రహాలను కొలిచేవాడు. అయితే అతనికి ఏ ఒక్కరిమీదనో గురి కంటే, సమయానికి పనికావడానికి అనుకూలమైన విగ్రహాలను కొలిచేవాడు. ఒకసారి కష్టసమయంలో ఒక దేవతా విగ్రహాన్ని అర్ధించాడు. ఆ దేవత అతని మొర ఆలకించేలోపి, ఇంకొక దేవతని అర్ధించాడు. ఆ దేవత వినేలోపి, మరొక దేవతని అర్ధించాడు. ఇలా చేస్తూ అసలు అతని మొరను ఏ ఒక్కరికి పూర్తిగా వివరించలేదు. ఉదాహరణకి మనకున్న సందేహం తీర్చుకోడానికి ఒక స్నేహితునికి ఫోన్ చేసాము. అతను రిసీవరు ఎత్తేలోగానే ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేసి, ఆతృతగా ఇంకొక స్నేహితునికి ఫోన్ చేసామనుకోండి. మళ్ళీ అతను ఫోన్ అందుకునేలోగానే డిస్కనెక్ట్ చేసి, వేరొకరికి డయల్ చేసామనుకోండి. ఇలా చేస్తూ పోవడం వలన ప్రయోజనం శూన్యం. అదే మన వెంగప్ప విషయములోనూ జరిగింది. చేస్తున్న పనిమీద ఏకాగ్రత, ఎదుటి వ్యక్తిమీద నమ్మకం ఉండాలి. ఒకరిని నమ్ముకుని మన సందేహాన్ని తెలియజేస్తే, అతను మన సందేహాన్ని నివృత్తి చేసే అవకాశముంది. అదే పది మందికి చెప్పి, ఏ ఒక్కరిమీద నమ్మకం లేకపోతే - వీడు చేస్తాడని వాడు, వాడు చేస్తాడని వీడు, చివరికి ఎవరూ సహాయం చెయ్యకపోవచ్చు. నమ్మకం లేనినాడు దేన్ని కొలిచినా, ఎలా కొలిచినా ఫలితం శూన్యం. నమ్మకం ఉంటే రాయైనా మోక్షాన్ని ప్రసాదించవచ్చు.

మోక్షసాధనకు 'పతంజలి' యోగ సూత్రములు చక్కని మెట్లు. యమ, నియమ, ఆసన, ప్రాణాయామ, ప్రత్యాహార, ధారణ, ధ్యాన, సమాధి అనే ఎనిమిది అంగములతో (అష్టాంగ యోగం) ఏర్పరచిన ఈ మార్గం అంతర్గత క్షాళనకు ఉపయోగపడుతుంది. నేడు దగ్గర మార్గములు వెదికే ప్రయత్నంలో యమ, నియమాది మూల విలువలనే వదలిపెట్టి తుదిమెట్టు చేరాలని ప్రయత్నించడం అత్యాశ కాదంటారా?

మన మనసు నిలకడలేక, నిరంతరము ఒక ఆలోచన నుండి మరొక ఆలోచనకి (ఒక కొమ్మమీద నుండి మరొక కొమ్మ మీదకి ఉరికే కోతివలె) మారుతూ ఉంటుంది. మనసనేది ఐదు గుఱ్ఱాలతో నడిచే రథానికి సారథి వంటిది. సారథి గమ్యం తెలిసి గుఱ్ఱాలని నడిపిస్తే విజయం లభిస్తుంది. ఐదు గుఱ్ఱములు పంచేంద్రియములు. ఇంద్రియాలను అదుపులో పెట్టగల 'మనసు' మన చెప్పుచేతల్లో ఉంటే మనం అనుకున్నది ఏదైనా సాధించగలం. మనసు అదుపులో ఉండే ఇంద్రియాలు మన చుట్టాలు. అదుపు తప్పితే అవే మనకు శత్రువులు. ఇంద్రియనిగ్రహము కలగాలంటే మన మనసుకు కృమశిక్షణ కావాలి. దానికి అష్టాంగయోగం అనువైన మార్గం. ఆచరిస్తూ చరిద్దాం! ఆపై తరిద్దాం!

అభియోగం మానుకుందాం!

హతయోగం నేర్చుకుందాం!!